

*Do Czcigodnego Ks. Tomaża Mavriča
Przełożonego Generalnego Zgromadzenia Misji*

W czasie, gdy Zgromadzenie Misji przygotowuje się do upamiętnienia czwartego stulecia jego założenia, składam serdeczne życzenia Tobie, kapłanom i braciom Zgromadzenia oraz wszystkim członkom wielkiej Rodziny Wincentyńskiej.

Modłę się, aby ta znacząca rocznica była okazją do wielkiej radości i odnowionej wierności idei misyjnego bycia uczniem, opartego na naśladowaniu preferencyjnej miłości Chrystusa do ubogich.

Początki waszego Zgromadzenia są zakorzenione w głębokim doświadczeniu św. Wincentego a Paulo, w tym „ogniu miłości”, który płonął w sercu wcielonego Syna Bożego i który doprowadził go do utożsamienia się z ubogimi i zepchniętymi na margines (Konferencja *O Miłosierdziu*, 30 maja 1659 r.). Zaniepokojony brakiem opieki duszpasterskiej na francuskiej wsi, postanowił na początku 1617 roku zorganizować misje, aby zapewnić podstawowe nauczanie katechetyczne i zachęcać do powrotu do sakramentów świętych. Marzenie, które miał, spełnił osiem lat później, zakładając 17 kwietnia 1625 r. Zgromadzenie Księży Misjonarzy.

W ciągu pierwszych siedmiu lat istnienia kapłani i bracia Zgromadzenia przeprowadzili 140 misji. W latach 1632-1660 misjonarze z Domu Macierzystego w Paryżu zorganizowali kolejne 550 misji. Począwszy od 1635 r., wraz z ustanowieniem wspólnot poza Paryżem, przeprowadzono setki kolejnych misji. Ta niezwykła ekspansja świadczy o religijnej i misyjnej płodności kapłańskiej gorliwości św. Wincentego i jego pragnieniu nawrócenia serc i umysłów do Chrystusa.

W swojej działalności na rzecz ubogich Wincenty szybko zdał sobie sprawę, że dzieła miłosierdzia muszą być dobrze zorganizowane. Kobiety były pierwszymi, które podjęły to wyzwanie. W 1617 r., w parafii Châtillon, założył pierwsze z „Bractw Miłosierdzia”, które działają do dziś jako Międzynarodowe Stowarzyszenie Miłosierdzia lub Wolontariat Wincentyński.

W 1633 roku, wraz ze św. Ludwiką de Marillac, założył rewolucyjną formę wspólnoty kobiet czyli „Siostry Miłosierdzia”. Do tego czasu kobiety zakonne żyły w klasztorach; Siostry Miłosierdzia zostały wysłane na ulice Paryża, by służyć chorym i ubogim. Ta innowacja zaowocowała prawdziwym rozwojem żeńskich zgromadzeń zakonnych poświęconych dziełom apostołskim w kolejnych stuleciach.

Począwszy od 1628 r., w odpowiedzi na apel biskupa Beauvais, Zgromadzenie Misji zaczęło również poświęcać się kształceniu duchowieństwa.

Praca ta, tak niezbędna dla reformy i odnowy Kościoła w XVII-wiecznej Francji, rozwijała się i kwitła. W chwili śmierci Świętego istniało dwadzieścia seminariów duchownych, a 12 000 młodzieńców uczestniczyło w rekolekcjach przygotowujących do święceń kapłańskich.

Święty Wincenty był przekonany o znaczeniu tej „wysokiej i wzniosłej posługi”, która miała stać się cechą charakterystyczną dla Zgromadzenia (Konferencja *O celu Zgromadzenia*, 6 grudnia 1658 r.). W Regułach Wspólnych jest wyraźnie powiedziane, że z samej natury Zgromadzenia, posługa ta jest „w równej mierze” do spełnienia, tak jak głoszenie misji (Reguły Wspólne, XI, 12).

W tę rocznicę należy zastanowić się nad duchowym dziedzictwem, apostołską gorliwością i duszpasterską troską, które św. Wincenty a Paulo przekazał Kościołowi powszechnemu. Lista tych, którzy przyswoili sobie duchowość wincentyńską i żyli nią heroicznie przez lata jest długa i obejmuje wszystkie kontynenty. Myślimy o św. Janie Gabrieli Perboyre, św. Franciszku Regis Clet, św. Justynie de Jacobis, św. Ludwice de Marillac, św. Joannie Antydzie Thouret, św. Katarzynie Labouré, św. Elżbiecie Annie Seton, bł. Fryderyku Ozanamie i wielu innych, w tym Jânie Havliku, beatyfikowanym 31 sierpnia 2024 r. na Słowacji.

Również dzisiaj, na wzór św. Wincentego, jego rodzina nadal inicjuje dzieła miłosierdzia, podejmując nowe misje i pomagając w formacji duchownych i świeckich. Ponad 100 gałęzi: kapłanów, braci, sióstr, świeckich tworzy dziś Rodzinę Wincentyńską.

Stowarzyszenie Świętego Wincentego a Paulo, założone w 1833 r. przez bł. Fryderyka Ozanama, stało się niezwykłą siłą dobra w służbie ubogim, z setkami tysięcy członków na całym świecie.

Zgromadzenie Misji doświadcza obecnie nowych oznak wzrostu. Młodsze prowincje, zwłaszcza w Azji i Afryce, gdzie kwitną powołania do Zgromadzenia, odpowiedziały na wezwanie do rozpoczęcia misji w innych krajach. Zgromadzenie kontynuuje także podejmowanie nowych twórczych dzieł wśród potrzebujących. Myślę o „Przymierzu Rodziny Wincentyńskiej z bezdomnymi”, międzynarodowej inicjatywie mającej na celu zapewnienie przystępnych cenowo mieszkań dla bezdomnych, inspirowanej przykładem Wincentego a Paulo, który rozpoczął pracę z nimi w 1643 roku, budując trzynaście domów w Paryżu dla ubogich. Inicjatywa ta zamierza rozwijać się w krajach, w których Rodzina Wincentyńska jest obecna, budując więcej domów, przekraczając w ten sposób początkowy cel, aby pomieścić 10 000 osób.

Cztery wieki po założeniu Zgromadzenia Misji nie ma wątpliwości, że charyzmat św. Wincentego a Paulo nadal ubogaca Kościół poprzez różne apostołaty i dzieła całej Rodziny Wincentyńskiej.

Mam nadzieję, że obchody czwartego stulecia podkreślą znaczenie koncepcji św. Wincentego w służbie Chrystusowi w ubogich dla odnowy Kościoła naszych czasów, w misyjnym podążaniu i w niesieniu pomocy potrzebującym i opuszczonym na wielu peryferiach naszego świata oraz na marginesach powierzchownej i jednorazowej kultury. Jestem przekonany, że przykład św. Wincentego może szczególnie inspirować młodych ludzi, którzy swoim entuzjazmem, hojnością i troską o budowanie lepszego świata, są powołani do bycia śmiałymi i odważnymi świadkami Ewangelii wśród swoich rówieśników, gdziekolwiek się znajdują (Posynodalna Adhortacja Apostolska, *Christus vivit* [25 marca 2019], 178).

Dlatego z wielkim uczuciem zapewniam kapłanów i braci ze Zgromadzenia Misji o mojej szczególnej bliskości w modlitwie podczas nadchodzącego roku jubileuszowego. Modłę się, aby zainspirowani przez swego Założyciela, nadal kształtowali swoje życie i swoją pracę zgodnie z wezwaniem do pokory i gorliwości apostołskiej, które do pierwszych członków Zgromadzenia skierował Założyciel: „Odwagi więc, bracia! Poświęćmy się z odnowioną miłością służbie ubogim, szukajmy najędzniejszych i najbardziej opuszczonych. Uznajmy przed Bogiem że oni są naszymi panami i mistrzami, a my nie jesteśmy godni oddawać im naszych pokornych usług” (Konferencja *O miłości do ubogich*, styczeń 1657).

Powierając wszystkich członków Rodziny Wincentyńskiej macierzyńskiemu wstawiennictwu Maryi, Matki Kościoła, udzielam Apostolskiego Błogosławieństwa jako zadatku pokoju i radości w Panu.

I proszę was, abyście pamiętali o mnie w swoich modlitwach.

Franciscus

Rzym, u św. Jana na Lateranie, 11 grudnia 2024 r.